

РЕШЕНИЕ

№ 301

гр. София, 11.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 14.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **8132** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Ц. Л. Ц. с искане за обявяване нищожността на настанителна Заповед № ЖН-04-8/20.05.2014г. на кмета на Район „В.“-СО. Твърди се, че жалбоподателката е била титуляр на предходна настанителна заповед от 1993г., но поради липса на достатъчно средства за заплащане на наем и консумативи за общинското жилище, поискала от ответника изменението ѝ като за титуляр бъде вписана дъщеря ѝ, която със семейството си също живеела на адреса. Подписаната от нея молба била подправена като бил допълнен текст, че жалбоподателката се отказва от правата по настанителната заповед.

В съдебно заседание пояснява, че желанието ѝ е било в настанителната заповед като титуляр да бъде вписана дъщеря ѝ, а тя да бъде включена като член на семейството. Чрез адв.Д. моли за уважаване на жалбата и обявяване нищожност на административния акт поради допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването му и нарушение на материалния закон.

Ответникът по оспорването чрез юрк.К. в съдебно заседание, моли за отхвърлянето на жалбата като неоснователна по съображения, изложени в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна И. М. П. моли за отхвърляне на жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в

производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Страните не спорят, че между жалбоподателката и Столична община е било налице наемно правоотношение, възникнало по силата на Заповед № ЖН04-Ц-01/19.01.1993г. на началника на Службата по жилищно настаняване при ТОВА „В.“, с която Ц. Л. Ц. и четиричленното ѝ домакинство са настанени в общинско жилище – ап.154, четиристаен, находящ се в [населено място], ж.к.“м.Баба П.“, [жилищен адрес].

На 31.01.2014г. заинтересованата страна е подала до кмета на Район „В.“-СО молба, заведена с вх.№ ЖН-94-00-9, в която посочва, че живее в гореописаното жилище от 20 години с четиричленното си семейство, а титуляр по наемното правоотношение е нейната майка, която обаче не заплаща наема и другите консумативи, средствата за което били предоставяни от дъщеря ѝ /заинтересованата страна И. М. П./. Поради това е поискано прехвърляне на правата по настанителната заповед на нейно име. По делото е представена молба с аналогично съдържание, подадена от заинтересованата страна на 04.02.2012г., както и на 01.04.2014г.

На 04.02.2014г. молба с искане за промяна на титуляра на настанителната заповед е подадена и от жалбоподателката Ц. Ц.

На 08.04.2014г. жалбоподателката е входирила в районната администрация декларация, с която заявява желанието си да се прехвърли настанителна Заповед № ЖН-04-Ц-01/19.01.1993г. на дъщеря ѝ И. М. П.. В декларацията е вписан и текст „Отказвам се от настанителните си права по горната заповед“. Полагането на подписа под декларацията е удостоверено от служител на общинската администрация – главен специалист ОСИТ В. Б..

По отношение на този отказ в съдебно заседание на 14.12.2023г. жалбоподателката заявява, че декларацията е написана от дъщеря ѝ с нейно съгласие, тъй като има тремор, но последното изречение – касаещо отказа от настанителни права, не е било вписано в декларацията, когато тя е подписана от оспорващата.

Така подадените молби и придружаващите ги документи са разгледани от жилищната комисия по чл.10 НРУУРОЖТСО, назначена със Заповед № РД-09-54/27.02.2014г. на кмета на район „В.“-СО, като с решение по т.2 от Протокол № 3/23.04.2014г. е прието, че домакинството на И. М. П. отговаря на изискванията по чл.5 от наредбата и молбите следва да бъдат уважени. Протоколът е утвърден със Заповед № РД-09-108/30.04.2014г. на ответника и въз основа на него е издадена Заповед № ЖН-04-8/20.05.2014г., с която е изменена настанителна Заповед № 04-Ц-01/19.01.1993г., като е заличена Ц. Л. Ц. и четиричленното ѝ домакинство и вместо това като титуляр на настанителната заповед е вписана И. М. П. и членовете на домакинството ѝ – П. Д. П. /съпруг/, Д. П. П. /син/, П. П. П. /син/ и Х. М. Т. /брат/.

Макар в молбата, имаща характера на жалба /л.4-6/ да е посочено, че е насочена срещу Заповед № РД-09-108/30.04.2014г. на ответника, от съдържанието ѝ се установява, че по същество искането е насочено срещу заповедта, с която се изменя настанителната заповед от 1993г., доколкото е обективизирано искане за прогласяване „нищожност на настанителна заповед ...“, издадена въз основа на решение на жилищната комисия по Протокол № 3/23.04.2014г.“. С оглед това и изявленията на жалбоподателката е нейния пълномощник в съдебно заседание, съдът приема, че е сезиран с жалба срещу

Заповед № ЖН-04-8/20.05.2014г. на кмета на Район „В.“-СО, с която е изменена настанителна Заповед № 04-Ц-01/19.01.1993г. По естеството си тази заповед представлява индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК – властническо волеизявление на административен орган, с което пряко и непосредствено се засягат права и законни интереси на жалбоподателката, с оглед което подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по реда на чл.145 и сл. АПК. Доколкото се иска обявяване на нейната нищожност оспорването не е обвързано със срок.

Предвид това съдът приема, че е сезиран с допустима жалба.

Обстоятелството, че общинското жилище е продадено впоследствие на заинтересованата страна не променя извода за допустимост на оспорването поради липса на правен интерес, тъй като при благоприятен за оспорващата изход от делото тя би могла да търси обезщетение за вреди по реда на ЗОДОВ, а допустимостта на този иск е обусловена от предварителната отмяна на акта, по арг. от чл.204, ал.1 АПК. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Тъй като в процесуалните закони, уреждащи административното производство, вкл. и АПК, не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, в правната теория и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл.146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това, нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породии правните последици, към които е насочен. С оглед горното и на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: липсата на компетентност на органа, издал акта, винаги е основание за неговата нищожност; порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление; нарушенията на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Като правило, нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това, единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта би довело до нищожност на посоченото основание. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило, и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв административен акт, посоченият порок обуславя нищожност.

С оглед това и предвид искането, с което е сезиран, съдът намира, че предметът на настоящето производство се свежда до проверка на компетентността на органа, издал оспорения акт, спазването на установената писмена форма, спазването на правилата при издаването му, които биха повлияли на самото волеизявление и спазването най-общо на материалния закон във връзка с разпоредителните действия на ответника. Съгласно чл.43 от Закона за общинската собственост /ЗОС/, в жилища за отдаване под наем се настаняват: 1. лица с жилищни нужди, установени по реда на наредбата по чл.45а, ал.1; 2. наематели на общински жилища, които се засягат от ново

строителство, надстрояване или пристрояване, основен ремонт или реконструкция; 3. лица, жилищата на които са възстановени на бившите им собственици по реда на чл.7 от Закона за възстановяване на собствеността върху одържавени недвижими имоти. Съгласно чл.45а, ал.1 ЗОС условията и редът за установяване на жилищни нужди и за настаняване под наем в жилищата по чл.43 се определят с наредба на общинския съвет. На основание посочената разпоредба от Столичния общински съвет е приета Наредба за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /НРУУРОЖТСО/. Според чл.19, ал.1 от нея, настаняването в общинско жилище се извършва със заповед от кмета на района по местонахождение на жилището.

В процесния случай общинското жилище се намира на територията на Район „В.“-СО, съответно компетентен да издаде настанителна заповед, респ. да я измени е кметът на района – издател на оспорения акт и ответник в настоящото производство. Следователно не е налице основание за обявяване нищожността на оспорената заповед поради липса на материална компетентност на издателя на акта, по арг. от чл.146, т.1 АПК.

Доколкото съдът дължи служебно извършване на проверка /чл.168, ал.1 АПК/ на всички основания по чл.146 АПК, въз основа на които може да се обоснове извод за нищожност, то следва да посочи, че не се установяват допуснати нарушения на изискванията към формата на административния акт, които да са от естество да обусловят неговата нищожност поради пълната ѝ липса. Според чл.59 АПК административният акт се издава в писмена форма, което изискване в случая е спазено, налице са и предвидените в ал.2 на с.р. задължителни реквизити.

При издаването на оспорената заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да са дотолкова съществени, че да обусловят извод за пълна липса на волеизявление и съответно нищожност на административния акт.

Както се посочи по-горе, нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта би довело до нищожност на посоченото основание.

В случая, както се установи по-горе във връзка с изследването на въпроса за компетентността на административния орган, правомощието си той е упражнил на основание чл.19, ал.1 НРУУРОЖТСО. Според чл.5 НРУУРОЖТСО право на настаняване в общински жилища имат семейства и/или домакинства. Легална дефиниция на тези понятия се съдържа в § 1, т.1 и 2 НРУУРОЖТСО. Според тях "Семейство" са съпрузите и ненавършилите пълнолетие техни деца, ако не са встъпили в брак, а "Домакинство" са съпрузите, ненавършилите пълнолетие низходящи, възходящите и пълнолетните низходящи, които живеят с наемателя, както и братята и сестрите, които не са встъпили в брак. Безспорно жалбоподателката има качеството член на домакинството на заинтересованата страна И. П., съгласно законовата дефиниция, след като живее с нея и семейството ѝ в общинското жилище /протокол от съдебно заседание на 14.12.2023г./. Обстоятелството, че не е посочена като член на домакинството на титуляра на настанителната заповед, предмет на

оспорване, не може обаче да обуслови извод за нищожност на оспорения акт. Този извод не се опровергава и от твърдението за дописване на декларацията от 08.04.2014г., приложена на л.23 по делото. Правопроменящите последици на изявлението, обективизирано в нея, произтичат не само и единствено от второто изречение, което се твърди да е дописано, а от изразеното желание за „прехвърляне“ на правата по настанителната заповед на дъщеря й, което жалбоподателката не отрича да е заявила писмено във въпросната декларация. С оглед това като е уважил отправеното от нея искане ответникът не е извършил действия, които могат да бъдат определени като превратно упражняване на власт в степен, обуславяща нищожност на оспорения акт.

Въз основа на горното съдът намира жалбата за неоснователна и като такава тя следва да бъде отхвърлена. При този изход на делото претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение е основателна като същото следва да бъде определено в размер на 100 лева, с оглед липсата на фактическа и правна сложност.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. Л. Ц. срещу Заповед № ЖН-04-8/20.05.2014г. на кмета на Район „В.“-СО.

ОСЪЖДА Ц. Л. Ц., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: